

[Ministeren for offentlige arbejder]

Det vigtige er, at den enighed, der prægede folketingets partier og myndighederne efter stormfloden i efteråret 1981, og som førte til en rimelig og gunstig løsning for dem, der blev berørt deraf, nu er blevet bekræftet. Den bliver bogført, ikke bare i de forhandlinger, vi har ført i dag, men også år for år i den anmærkning til finansloven, som er stillet i udsigt, og som jeg forstår at alle partier tilslutter sig. Dermed er der gået et budskab ud til alle de familier og alle de virksomheder, der bor i de berørte områder, om, at skulle det atter indtræffe, så er folketinget, så er regeringen, så er myndighederne hjemme helt på samme måde som sidste gang. Jeg håber, at dette budskab fra Christiansborg vil vække fornøden tilfredshed rundt omkring.

Dohrmann (FP):

Vedrørende fordelingsnøglen synes jeg ikke, at det bliver bedre af, at ministeren står heroppe og påstår, at den står den samlede regering bag ved. En kendsgerning er det, at den er så bundretfærdig, som noget kan være. Det var derfor, jeg nævnte Det kgl. Teater, og det har ministeren ikke bestridt, at hvor ministeren og hans parti og dermed hele regeringen har den indstilling, at dette er en næsten 100 pct. statsopgave, så mener ministeren og regeringen altså, at sådan noget som kystsikring ikke er en national opgave. Den skal beboerne i de pågældende områder bidrage langt, langt mere til end resten af befolkningen.

Men det var nu ikke derfor, jeg kom herop. Det var mere, fordi ministeren brugte det udtryk, at nogle var så dumdristige at etablere sig i et område, hvor der var risiko for stormflod. Det samme gjorde venstres ordfører i øvrigt. Han satte et stort spørgsmålstegn ved det afsnit i ministerens redegørelse, hvori han siger, at de firmaer, der er velkonsoliderede, og som selv kan betale, skal have lov til det, dog med den undtagelse, at hvis der er risiko for, at de går helt ned, så vil ministeren se velvilligt på sagen.

Vi har jo mange, mange restriktioner og krav, der skal opfyldes, inden en virksomhed får lov til at etablere sig i et bestemt område. Mener ministeren ikke, at det ville være et rimeligt krav, at de lokale myndigheder i det mindste gjorde opmærksom på, at der eksis-

terer en reel risiko? Det burde ske i skriftlig form, således at virksomhederne var advaret. Jeg er helt sikker på, at mange vil tænke sig om, inden de begiver sig ud i en sådan investering, hvor der er denne risiko. Ville det ikke være et rimeligt krav at stille til de lokale myndigheder, at de gjorde opmærksom på det, hvis der foreligger en reel risiko?

Vi ved godt, at det er svært som privatperson at slås med storebror staten og offentlige myndigheder i det hele taget. Jeg spørger, fordi jeg ved, at førhen var der mange, der afholdt sig fra at investere i Tønder, fordi man havde en diskussion om stormfloden og risikoen for samme dér. Den eksisterer ikke mere, og derfor er der heller ingen, der sætter spørgsmålstegn ved Tønder mere. Vi kunne godt forestille os, at man i mange af de områder, især langs den jyske vestkyst, hvor der virkelig er behov for nye virksomheder, nye arbejdspladser, ville være bange for at investere.

Derfor vil jeg godt have ministerens svar på, om han ikke mener, at myndighederne bør advare imod at etablere sig i de områder, som myndighederne mener er truet.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Det, vi fra SFs side mener med at ville beordre forsikringsselskaberne til at betale, er ikke, at de, der er forsikret, skal betale noget mere. Det går ud på, at man tog en del af det overskud, der er, når forsikringsselskaberne udbetalte dividende, eller hvad det hedder, til aktionærerne. Man kunne måske tage 10 pct. til en katastrofefond. Det står vi nok alene med, men det var meningen med det.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Nu vil jeg selvfølgelig nødig ødelægge ministerens glæde over de to røde krydser, men på den anden side vil jeg sige, at jeg synes, der kunne være grund til at overveje, hvorvidt det er helt rigtigt, at velkonsoliderede firmaer og firmaer med stor omsætning ikke kan få erstatning, hvis der sker en gentagelse af det, vi så i 1981, for det kan medføre, at firmaer ikke ønsker at bosætte sig i de områder, hvor der er risiko for, at der sker kata-